

за послѣденъ пѣтъ смазанѣтъ гърды на Павлина... и по-слѣ сичко са свърши... Крѣвѣта не течѣше вече отъ испраздисната артерія... Павлина не страдаеше вече. Пала-чѣтъ си тури ржката на сърцето на мъченицата. То не тупаше вече:

— Тя умрѣ, отче, рече той на калугера, който я при-дружаваше.

— Богъ да помилва душата ѣ, рече калугерѣтъ, като са обръщаше къмъ народа; нека са помолимъ, братя за того-зи който издѣхнѣ.

При тѣзи думы Жуана, която презъ сичкото траяне на ужасного туй мъченичество, стоеше у подножіето на възвышеніето, душѣше рыданіята си и пригълташе слъзыгѣ си, постенѣ силно, като че грамадна тежестъ са дигнѣ отъ гърдыгѣ ѣ. Чедото ѣ което тя не може да избави, пре-станѣ поне да страда... Между народа са бѣ вѣцарило дълбоко мълчене. Ужасното туй смъртоубійство бѣ толко-зи бърже извършено, мъчимата, жертва доблестна и твър-да, толкози малко са постара да възбуди съжаленіе въ на-рода, и показа толкози героическо мъжество, щото испан-скійгѣ народъ, който толкози обыча сичко що е велико, облада са отъ удивленіе безгранично за убитыя младѣ инокъ. И ако да знаеше че този инокъ е жена... колко поголъ-мо щѣше да е удивленіето му!... Но по нѣкой смѣткы] на правосѣдіето, тѣзи тайна останѣ вынѣгы скрита. Бояхѣ са да не бы като узнаѣгѣ туй да угадѣтъ истинската причина на смъртта на Петра Арбуеза. Освѣнѣ туй, то не идѣше на смѣтка на Римската Църква, която [ищѣше да направи инквизитора светецъ и мъченикъ.

Палачѣтъ и другарѣтъ му слѣзохѣ отъ възвышеніе-то... народѣтъ са разиждаше полека, като са разговорѣ-ше за извънредното туй събытіе, въ което единѣ инкви-зиторъ са наказа съ смъртъ, защото убилъ другаго инкви-